

[Poul Nødgaard]

Jeg har imidlertid enkelte kritiske bemærkninger vedrørende nogle detaljer. Jeg synes, at det virker, som om man lovgiver med tilbagevirkende kraft, hvilket vel nærmest er en lille smule grundlovsstridigt, men det tager man tilsyneladende ikke så tungt i Folketinget. Med denne udtalelse tænker jeg på, at lovforslaget lægger op til, at det underskud eller merforbrug, der har været i 1991, skal opkræves i 1993 i form af øgede bidrag fra lønmodtagerne. Jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, om et sådant princip kan være rigtigt, og jeg er også forbavset over, at de partier, der står bag, har kunnet gå ind for noget sådant. Hvis jeg læser lovforslaget rigtigt, mener jeg faktisk, at det først rigtig kan igangsættes fra 1995, således at man tager det eventuelle underskud, der er i 1993, med, for ellers bliver det reelt med tilbagevirkende kraft; men det får vi nok at vide, når ministeren runder af.

Noget helt andet er, om staten skal have så stor en indflydelse på arbejdsmarkedsuddannelserne, som tilfældet er. Hvorfor ikke lade de enkelte virksomheder eller brancheorganisationer m.v. selv etablere deres uddannelser i samarbejde med de ansatte? I dette land synes det, som om det offentlige påtager sig stadig flere opgaver, som det egentlig godt kunne overlade til baglandet. Jeg synes, at det mere og mere ser ud, som om Folketinget vil centralisere, men det kan vel næppe være meningen, at magten i et stigende omfang skal placeres i ministerierne.

Jeg skal ikke gøre dette indlæg længere, men som tidligere nævnt er Fremskridtspartiet kritisk over for store dele af forslaget og specielt dem, der efter vores opfattelse har en snert af tilbagevirkende kraft.

Lone Dybkjær (RV):

Efter Fremskridtspartiets indlæg i dag om lønmodtagerne ser jeg frem til, at jeg kan finde ud af, hvad partiets højere strategi er, men det kan jo være, at det vil lykkes på et eller andet tidspunkt.

Det Radikale Venstre står også bag dette forslag. Der er ikke ruttet med bemærkninger om, hvorfor vi egentlig ikke har gjort det noget før, selv om der givetvis var nogle fortrinlige grunde til det, men det skal jeg sådan set heller ikke ribbe op i her; jeg tror godt, at jeg kender nogle af dem.

Når det er sagt, vil jeg sige, at vi vel på et eller andet tidspunkt har behov for at diskutere hele AUD-ordningen og dens særegne konstruktion med AUD-1 og AUD-2, og jeg deler sådan set SF's betragtninger om, at den ikke er specielt retfærdig, men det er det jo aldrig, når der er tale om faste beløb; de rammer altid dem hårdest, der har de mindste indtægter. Fru Lilli Gyldenkilde ved lige så godt som jeg, at det ikke står til at rokke på nuværende tidspunkt, og derfor kan vi såmænd lige så godt gennemføre forslaget, men jeg vil da gerne herfra talerstolen medgive fru Lilli Gyldenkilde, at en procentvis beregning er mere retfærdig, og det må så ses i sammenhæng med den formentlig store skattereform, som nu er sat på dagsordenen.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg skal takke for tilslutningen til forslaget og blot sige til hr. Poul Nødgaard, at det, at man efterregulerer i forhold til tidligere år, ikke er noget nyt; det gør man også ifølge de bestemmelser, der er i dag. Der er altså ikke tale om, at der bliver indført en ny konstruktion på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af lovforslag nr. L 140:

Forslag til lov om ændring af lov om Lønmodtagernes Dyrtidsfond. (Udbetalingsregler).

Af arbejdsministeren (Kirkegaard).

(Fremsat 2/12 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.